

پیام سندیکا

شماره ۱۷

اردیبهشت ۹۲

۱۱ اردیبهشت

روز جهانی کار و کارگر مبارک

سودا شریفی رستمی

پیام سندیکا
شماره ۱۷
اردیبهشت ۹۲
ویژه نامه روز جهانی کارگر

هیات تحریریه سندیکای کارگران فلزکار مکانیک

شناسه :

سندیکای کارگران فلزکار مکانیک، تاسیس: ۱۳۳۹، ثبت وزارت کار: ۳۴
سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه،
تاسیس: ۱۳۴۷، ثبت وزارت کار: ۴۲۶
سندیکای کارگران نقاش و تزئینات، تاسیس: ۱۳۴۸

اتفاق کارگران

قطر يك نمره فروخته میشود

قیمت سه شاهی

ماه جمادی الثانی ۱۳۲۸

مساك این روزنامه حامی کارگران است

بتاریخ ۲ شنبه ۱۹

کلیشه‌ی روزنامه‌ی «اتفاق کارگران»

اولین روزنامه کارگری جنبش کارگری ایران روزنامه اتحادیه کارگران چاپخانه ها سال ۱۲۸۹

صدایی که طنین انداز است و خاموشی نمی گیرد

روز جهانی کارگر برای طبقه کارگر معنای خاصی دارد. در این روز همه ی مزدبگیران در سراسر گیتی همبستگی خود را با راهپیمایی های گسترده فریاد زده، تا تأکیدی باشد بر اتحاد هر روزه کارگران.

از سال ۱۸۸۶ که کارگران شیکاگویی برای ۸ ساعت کار و دستمزدی عادلانه به رگبار بسته شدند و رهبران شان پس از محاکمه ای نمایشی در بیدادگاه محکوم به مرگ شدند، تا به امروز هنوز هم کارگران برای دستمزدی عادلانه در ازای ۸ ساعت کار مبارزه می کنند. آنچه اسپایز، کارگر قهرمان شیکاگویی به سرمایه داران گفت، امروز به حقیقت پیوسته است. در ۱۱ نوامبر (۲۱ آبان) ۱۸۸۶ اسپایز در حالی که به طرف سکوی اعدام می رفت با صدای بلندی گفت: «صدایی که امروز می خواهید به سکوت و ادار کنید، روزی در جهان طنین انداز خواهد شد» امروز بعد از گذشت ۱۲۷ سال این صدا پُر شورتر از همیشه در سراسر جهان طنین انداز شده است. هرچند این صدا پس از بیست سال آن هم در سال ۱۲۸۵ با تولد اولین سندیکا به همت کارگران چاپخانه ها و راد مرد این عرصه محمد پروانه در ایران انعکاس یافت. ولی اولین گرامیداشت اول ماه مه، بعد از ۳۶ سال میسر شد. خواسته هایی که در سال ۱۳۰۱ در اولین گرامیداشت اول ماه مه عنوان شده است، باز هم خواست ما بعد از ۹۰ سال است:

آزادی داشتن سندیکا - آزادی بیان و مطبوعات - آزادی اعتصاب و راهپیمایی - داشتن قانون کار و تامین اجتماعی مترقی - شرکت در تصمیم گیری ها از جمله تغییر

قانون کار و رفع بیکاری - جلوگیری از اخراج کارگران - شرکت فعال در امور کارخانه ها در جهت بهبود وضعیت کاری کارگران و واحدهای تولیدی و خدماتی - شرکت در تصمیم گیری های کلان برای داشتن قوانین مترقی و انسانی برای طبقه کارگر و همه مزد بگیران و مردم ایران - داشتن نمایندگان واقعی کارگری در مجلس - بودن نمایندگان واقعی زحمتکشان در هیات مدیره سازمان تامین اجتماعی، شورای عالی کار، وزارت کار....

اما دوستان! همگی این خواسته ها قابل دستیابی است، اگر کارگران و همه مزدبگیران درسندیکاهای کارگری متشکل شده باشند.

پدران و مادرانمان برای دستاوردهایی که امروز برایمان بسیار عادی است راه پُر فراز و نشیبی را از سر گذرانده اند. هنوز هستند پدرانی که فراموش نکرده اند زمانی که در سال ۱۳۲۵ کارگران و زحمتکشان خواستار ۸ ساعت کار و تعطیلی روز جمعه با حقوق، تعطیلی سالیانه با حقوق، بازنشستگی و... تلاش می کردند، بودند بسیاری از عقب مانده های فکری که عنوان می کردند که: «مگر می شود روز جمعه کار نکرد و مزد گرفت. در خانه بخوابی حقوق بگیری به عنوان تعطیلی سالیانه. کار کرده ای و حقوقت را گرفته ای حالا می خواهی کار نکنی پول حرام بگیری به عنوان بازنشستگی. می خواهند تنبلی را رواج بدهند، اینها کافرنند، این از خدایی خبرها پول مفت و باج خواهی را به بچه های ما یاد می دهند.»

اما دوستان زمستان رفت و روسیاهی به آنانی ماند که چنین به دیروزگی به دامن سرمایه آویخته بودند. اما هنوز کارهای بسیاری مانده. هنوز هم بیکاری، اخراج، دستمزدهای ناچیز، قانون کار و تامین اجتماعی مورد حمله سرمایه داری در سراسر جهان قرار دارد. نهادهای سرمایه داری که قصد دارند کارگران را به بردگی بگیرند مانند صندوق بین المللی پول، سازمان تجارت جهانی، با هماهنگی سرمایه داری داخلی کشورها برای دزدیدن نان خانواده های کارگری متحد شده اند. پاسخ طبقه کارگر و همه مزدبگیران جهان به این حمله ها همبستگی، اعتصاب، همدردی، سازماندهی برای تصاحب نهادهای قدرت است. در کوبا، ویتنام، قبرس، حکومت ها در دست طبقه کارگر است. در اکثر کشورهای اروپایی مانند فرانسه، آلمان، انگلیس، سوئیس، سوئد، فنلاند، روسیه و کشورهای آمریکای جنوبی مانند نیکاراگوئه، پرو، برزیل، و ونزوئلا، و آفریقای جنوبی... کارگران در مجلس و در حکومت دارای وکیل و وزیر هستند. در ۲ سال اخیر فدراسیون سندیکاهای کارگری ث - ژ - ت فرانسه توانسته است اکثر نهادهای مردمی از جمله شوراها و شهرداری را تصاحب کند و در برابر خواسته های سرمایه داری کشورش نه تنها ایستادگی، بلکه آنها را در جهت اعمال سیاست های ضد کارگری به عقب نشینی وادار کند.

دوستان کارگر! از این تجربیات و تجربیات پیشکسوتان کارگری کشورمان درس

گرفته دست هایمان را به هم پیوند زنیم.

اعضای هیات های مدیره سندیکاهای کارگری ایران!

سالها بازگشایی و فعالیت سندیکاهای کارگری شرکت واحد - هفت تپه - فلز کارمکانیک - نقاش - اتحادیه پروژه ای می گذرد. متأسفانه ما جز در مواردی کوتاه تلاشهایمان پراکنده بوده است و از حمایت یکدیگر بصورت قاطع و متحد برخوردار نبوده ایم. در سال جاری کوشش هایمان را افزون کرده و امیدواریم در سال جدید مبارزاتمان راپیرامون دستمزد های حقیرانه، گرانی، بیکاری، حقوق های عقب افتاده، قانون کاری مترقی و به سود زحمتکشان و قانون تامین اجتماعی در حد شخصیت کارگران ایران، آزادی زندانیان کارگری و از همه مهمتر آزادی برپایی و فعالیت آزادانه سندیکاهای کارگری متحد شویم. با توجه به پیشنهاد دوستان سندیکایی در سندیکاهای دیگر، هیات تحریریه پیام فلز کار در اولین قدم تصمیم گرفت از نام پیام فلز کار صرف نظر کرده و نام نشریه را به پیام سندیکا تبدیل کند، تا این نشریه بازتاب نظرات همه فعالین سندیکایی و سندیکاهای کارگری باشد. همه دوستداران جنبش سندیکایی، کارگران، فعالین سندیکایی و سندیکاهای کارگری می توانند با ارسال مقاله، خبر، نقد، شعر به این نشریه با نام خودشان در پالایش نظرات یکدیگر و به همبستگی سندیکایی همت گزارده و در گسترده تر شدن این نشریه کوشش کنند. بیایید امسال را به هم اندیشی و همپوشانی و همبستگی کارگری در عرصه اعلام خواسته های مشترک در عرصه مبارزه با دستمزدهایی حقیرانه، پیش نویس ارتجاعی قانون کار و تامین اجتماعی تبدیل کنیم. متحد شویم و سرمشقی قدرت مندانه از تلاش های کارگری و سندیکایمان در پهنه جامعه به نمایش بگذاریم.

هیات تحریریه پیام سندیکا ۱۳۹۲/۲/۱۰

رونوشت به : سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی تهران و حومه

سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه

هیات بازگشایی سندیکای کارگران نقاش و تزئینات تهران و حومه

اتحادیه کارگران پروژه ای

خواهران و برادران زحمتکش!

نان فرزندانمان بازیچه دست عده ای بی خبر و سودجو قرار گرفته است. با اجرای دستورات صندوق بین المللی پول در صحنه اقتصاد و اجتماع، همانطور که پیش بینی می شد با توافق کارفرمای بزرگ (دولت) و کارفرمایان بخش خصوصی، حداقل دستمزد ماهیانه برای سال جدید ۲۵ درصد افزایش یافت، که ۲ برابر زیر خط فقر اعلام شده توسط منابع دولتی است. این افزایش حقوق از طرف شورای عالی کار، بی اعتنایی به خواسته های جامعه کارگری و خانواده های شریف زحمتکشان است. به سخره گرفتن خواسته های طبقه کارگر در حالی صورت می گیرد که بیش از ۳۰ هزار امضای اعتراضی به وضعیت معیشتی خانواده های کارگری و مشکلات زحمتکشان به مجلس و وزارت کار برده شده است. ۲ هزار امضای اعتراضی در ۲ هفته قبل از طرف سندیکای کارگران شرکت واحد به وزارت کار داده شد. در سال جاری گرانی هر روزه، امان کارگران را بریده و سفره های ما هر روز خالی تر از روز قبل می شود. طی ۳ ماه گذشته با افزایش قیمت ارز نیمی از قدرت خریدمان به جیب دلان رفت. ۳ درصد ارزش افزوده به کالاها به ما تحمیل شد. با کمتر از نرخ تورم امسال، برای سال بعد بر ایمان حقوق تعیین می کنند، یعنی حداقل حقوق اعلام شده توسط شورای عالی کار، همیشه یکسال عقب تر از تورم سال بعد است. توجیهات آقای عباسی رییس شورای عالی کار بسیار توهین آمیز است. ایشان اعلام می کنند: «اگر با تورم امسال برای سال بعد حقوق تعیین می کنیم، برای این است که ممکن است در سال آینده اصلا تورم نداشته باشیم» (به نقل از ایلنا). افرادی با چنین درجه هوشی در شورای عالی کار پس از امضا کردن سند مرگ خانواده های کارگری، سفر تفریحی به دوبی پاداش می گیرند. (به نقل از ایلنا).

خواهران و برادران زحمتکش!

کارگران فلز کار مکانیک ضمن اعتراض به چنین مصوبه ی تحقیر آمیزی اعلام می کند:

۱- برای مبارزه بابتی عدالتی هاهیچ چاره ای جز تشکیل و متحد شدن درسندیکاها را نداریم.

۲- برای مبارزه با گرانی، دست به ایجاد تعاونی های مصرف زده و این تعاونی ها را تقویت کنیم.

۳- برای رسیدن به خواسته هایمان و موفقیت در مبارزاتمان، هیچ پشتیبانی بهتر از همدیگر نداریم. با تماس مستمر، اعتراضاتمان راهمانگ کرده و از پشتیبانی یکدیگر برخوردار باشیم.

۴- از هم اکنون برای بزرگداشت و هم اندیشی مبارزات پدرانمان در روز کارگر، گرد هم آییم.

اتحاد رمز پیروزی است.

سندیکای کارگران فلزکارمکانیک ۱۳۹۱/۱۲/۲۵

رونوشت به: سندیکای کارگران شرکت واحد تهران و حومه

سندیکای کارگران نیشکرهفت تپه اهواز

هیات موسس سندیکای کارگران نقاش و ترئینات تهران

و حومه

سندیکای کارگران ساختمانی و بنایان تهران و حومه

اتحادیه کارگران پروژه ای

اتحادیه کارگران آزاد

کانون مدافعان حقوق کارگر

اعتراض سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوسرانی

تهران و حومه به حداقل دستمزد کارگری سال ۱۳۹۲

در حالی که غول بیرحم گرانی، تورم، بیکاری، رانت خواری، احتکار، دلال بازی، رشوه خواری، هرج و مرج و ندانم کاری، تبعیض و فقر و فساد اقتصادی پیکر رنجور و لاغر اکثریت قریب به اتفاق کارگران و زحمتکشان و بازنشنگان و دیگر دارندگان در آمد ثابت و مردمان فرودست را پیاپی تکه پاره می کند و خط فقر زندگی نزدیک به ۲ میلیون تومان شده است و هم زمان غوغا و فریاد مسئولان مبنی بر عدالت خواهی و رعایت کرامت انسانی و حقوق نه تنها محرومان ایران بلکه محرومان جهان گوش فلک را کر کرده است. بر خلاف شعار اقتصادی سال ۱۳۹۱ نه تنها نیروی کار مورد حمایت قرار نگرفته بلکه با شرایط طوفانی و سخت تر اقتصادی معیشت حداقلی نیروی کار مورد هجوم همه جانبه قرار

گرفته است. اکنون به مصداق ضرب المثل گل بود به سبزه نیز اراسته گشت، شورای عالی کار دولتی که به اصطلاح نماینده کارگری ناتوان و بریده از بدنه کارگری که با روش های غیر دموکراتیک و نا عادلانه در آن جایگزین شده اند ، علیرغم در خواست های گسترده کارگران جهت تعیین دستمزد عادلانه که هزینه زندگی انسانی یک خانوار کارگری را تامین کند، حداقل دستمزد کارگری سال ۱۳۹۲ را ماهیانه نزدیک به پانصد هزار تومان تعیین کرده و بدین وسیله حلقه محاصره را علیه معیشت و زندگی کارگران تنگ و تنگ تر کرده است. این اوضاع و احوال تلخ و طاقت فرسا با اقدام نا عادلانه شورای عالی کار دولتی ،با سرکوب گسترده حقوق بین المللی کارگران نظیر حق تشکیل سندیکای کارگری و حق اعتراض و راهپیمایی و اعتصاب کارگری-انچنانکه در دنیا مرسوم و متداول است- تشدید شده و میشود. سندیکای کارگران شرکت واحد به عنوان یک نهاد مستقل مردمی کارگری با تحمل همه ی ازارها و اذیت ها و سختی های گوناگون نظیر زندان ،بازداشت ،اخراج، تهدید ، تعقیب و مراقبت و پرونده سازی و غیره....همچنان تلاش می کند از حقوق کارگری دفاع کند و در این راستا اعتراض شدید خود را علیه پایین بودن حداقل دستمزد سال ۱۳۹۲ اعلام میدارد و این عمل را توهین و تحقیر به طبقه کارگر می داند. سندیکای کارگران شرکت واحد می خواهد و مسئولان وظیفه دارند شکاف گسترده حداقل دستمزد و هزینه و مخارج زندگی یک خانوار ۴نفره کارگری را تامین نمایند. در این راستا کارگران با امید به نیروی خویش حق پی گیری و اعتراض را برای خود محفوظ می دارند.

سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبسرانی تهران و حومه

۹۲/۱۲/۲۳

**پیکرها بر خاک ، اما ایده ها برپاست!
ویکتور هوگو**

روز کارگر

در سینه هاشان، عشق را می پروراندند
آن روز وارث زمین، نان آوراندند
تا خواب را در عین آرامش ببینند
لبخند می کارند، تا شادی بچینند
کاوش گر اندیشه ها تا مرز خورشید
در شوره زار زندگی، دنبال امید
جایی برای اسلحه بر دوشها نیست
از نا نجیبی پنبه ای در گوشها نیست
از قید و بند هرچه استبداد و ظلم است
باید از این پوچی، از این تکرارها رست
روز تو در اندیشه سندیکالیستی است
باور بکن آن روز در یک هم صدایی است.

یک روز می آید به جای کینه، مردم
در سفره هاشان فقر و فاقه، خالی است
با صلح می گیرند عکس یادگاری
آن روز دیگر چشم ها با گریه قهرند
در معدن دلها، پی کشف حقیقت
در دشتهای عشق، پی جوی تفاهم
آن روز، وحدت بهترین نوع سلاح است
مسئولیت را می کشند بر دوش
آن روز، روز کارگر، روز رهایی است
باید از این پس، در پی آن روز باشیم
ای کارگر، روز تو در تقویم ها نیست
باور کن، بسیار نزدیک است، آن روز

خسرو جهانشاهی (کارگر نقاش)

جشن روز کارگر در گفتگوبا محمد قاضی زاده از فعالین جنبش سندیکایی ایران

من محمد قاضی زاده هستم و در یک خانواده روحانی به دنیا آمده ام. تولدم ۲۲ بهمن ۱۲۹۸ است و حالا ۹۳ ساله ام. اولین جشن ماه مه که در آن شرکت داشتم، سال ۱۳۲۲ بود. این جشن از سوی شورای متحده که از بهم پیوستن دواحادیه کارگران و کشاورزان و کارگران و زحمتکشان به وجود آمده بود، ترتیب داده شد. پس از ائتلاف نخستین جشن در ده ونک صورت پذیرفت. دوراستخری جمع شدند و یک پیک نیک برگزار کردند. کسانی مثل جمشید کشاورز و پدربیشن جزنی میدان داری کردند و آهنگ و آواز اجرا کردند. در سال ۱۳۲۳ و ۱۳۲۴ نیز به همین صورت، مراسم در محیط های کارگری و یا دفترشورای متحده برگزار می شد. سال ۱۳۲۴ اما اوج این مراسم بود. در این سال میتینگ بزرگی برپا شد و کسانی چون رضا روستا و کشاورز سخنرانی کردند. در سال ۱۳۲۹ تصمیم گرفتیم که برای برگزاری جشن اول ماه مه سال ۱۳۳۰، برنامه ای تنظیم کنیم. سندیکای کارخانجات چیت سازی اعلامیه ای داد و به اتحادیه های کارگری اعلام کرد که هیاتی بفرستند. محلی را بین فردوسی و لاله زار، در تئاتر باربد تعیین کردیم. از هر اتحادیه دو نفر برای تعیین کمیته اول ماه مه آمده بودند. جمعا ۱۴۵ نفر شده بودیم. یک هیات ۱۱ نفره را انتخاب کردند که من به عنوان صدر کمیته اول ماه مه برگزیده شدم. در جلسه چون احتمال دخالت پلیس بود، ما هم نیروهایمان را بسیج کردیم. به هر حال پلیس جرات نکرد دخالت کند. ما همین طور جلسات مان را ادامه دادیم. این هیات ۱۱ نفره نمایندگان کارخانه های دخانیات، سیمان ری، چیت سازی، راه آهن، و چاپخانه ها بودند. گاهی هم در خانه ی ما جلسه تشکیل می شد. برنامه ریزی مراسم اول ماه مه خوب پیش می رفت، البته در استراتژی درازمدت مان، می خواستیم یک

میتینگ عمومی برگزار کنیم.

کنفرانس مقدماتی برای تشکیل کمیته تدارکات جشن اول ماه مه - ۱۳۳۰ - سالن تئاتر جامعی بارید.

البته دولت اعلا مانع برگزاری میتینگ می شد. وقتی در سال ۱۳۲۹ قضیه اعتصاب کارگران نفت در آبادان پیش آمد، حدود ۷۰ تا ۸۰ نفر از رهبران اعتصاب به چیت سازی تهران تبعید شدند. آمدن آنها باعث تقویت نیروی مآشده. بعد که ۸ اردیبهشت، دکتر مصدق نخست وزیر شد، اعلام کرد که کارگران آزادند که میتینگ برگزار کنند. ما میتینگ را در میدان بهارستان گذاشتیم. خیلی وسیع و گسترده شده بود. روزنامه ی بسوی آینده مفصل از آن عکس و گزارش تهیه کرد. از مسجد سپهسالار تا سه راه ژاله پُر از جمعیت شده بود. متأسفانه چهل تن از کارگران معدن شمشک هم که برای شرکت در مراسم با کامیون داشتند می آمدند، به دره سقوط کردند و همه جان باختند. به هر حال این میتینگ خیلی خوب برگزار شد. سخنران اول من بودم و بعد چند نفر دیگر هم سخنرانی کردند. بد نیست از همکاران کارگرمان در آن دوره یادی بکنیم: محسن لطیف، محمد رشتی و کاراپتیان.

خاطرات محمد صفوی از اعضای سندیکای کارگران پروژه ای فصلی آبادان از برگزاری جشن روز کارگر ۱۳۵۸

در مورد مراسم و جشن هایی که در سندیکا برگزار شد، یکی برگزاری جشن روز جهانی کارگر بود که بسیار باشکوه برگزار شد. به خاطر دارم که در روز اول ماه مه (یازده اردیبهشت) سال ۱۳۵۸ هزاران نفر از مردم آبادان در مقابل سندیکا تجمع کردند و از «ایستگاه هفت» تا مرکز شهر که مسافت طولانی است، اقدام به راهپیمایی کردند. در پایان راهپیمایی تعدادی لباس شخصی با چوب و چماق و سنگ به جمع کارگران یورش آوردند که طی آن چندین نفر زخمی شدند و دست یک کارگر از بازو بر اثر اصابت چماق شکست. شب هنگام، در محل سندیکا جشن مفصلی برگزار شد که تعداد زیادی از خانواده های کارگران و مردم در آن شرکت کردند. در آن شب یک صحنه تاتر توسط کارگران اجرا شد. گروه گر که همگی از کارگران بودند، شعر معروف «اول ماه مه» را دسته جمعی خواندند، که مردم نیز با آنان همراهی می کردند. سپس یکی از افراد هیأت موسس سندیکا (مصطفی آبکاشک) در مورد تاریخچه اول ماه مه و مبارزات کارگران در سراسر جهان، صحبت کرد. همچنین یکی دیگر از کارگران سندیکا (بیژن خوزستانی) در مورد تاثیر عملکرد کمپانی های معروف جهانی نفت در ایران صحبت های آموزنده و قابل فهم ارائه داد. سخنگوی رسمی سندیکا «محمد علی ابرندی» نیز به سخنرانی و شعر خوانی پرداخت. وی با سخنرانی های پُرشور که هم به زبان عربی و هم به زبان فارسی ارائه می کرد، نقش سترگی در وحدت و همبستگی بین کارگران ایفا می نمود. وی از کارگران با سابقه و مبارز در آبادان بود که یکی از ستون های بسیار محکم سندیکا محسوب می شد. ابرندی در سال ۱۳۶۷ جان خود را از دست داد.

خاطره ای از برگزاری جشن روز کارگر توسط کمیسیون های ورزشی سندیکاها

مازیار گیلان نژاد

بعد از نوروز سال ۱۳۶۰ سندیکاهای کارگری از جمله سندیکای کارگران فلز کار مکانیک، سندیکای کارگران کفاش، سندیکای کارگران خیاط، سندیکای کارگران بافنده سوزنی، سندیکای کارگران قناد، سندیکای کارگران ساختمانی، سندیکای کارگران بنا، و سندیکای کتابفروشان و بسیاری از سندیکاهایی که در انجمن همبستگی سندیکاها و شوراهای کارگری عضو بودند، به پیشنهاد زنده یاد حسین فکری بازیکن بزرگ فوتبال در دهه سی و مربی سابق تیم ملی فوتبال ایران و از خوشنام ترین ورزشکاران ایران، تصمیم به برگزاری لیگ فوتبال بزرگداشت اول ماه مه درامجدیه را گرفتند. به همین خاطر جلسه هایی در سندیکای کارگران کفاش، خیاط، بافنده سوزنی، در لاله زار برگزار شد. در این جلسات مربیانی چون پرویز قلیچ خانی کاپیتان سابق تیم ملی فوتبال و مربی فوتبال سندیکای کارگران کفاش، مهدی لواسانی بازیکن سابق تیم ملی فوتبال، اکبر مالکی دروازه بان سابق تیم ملی ایران با هماهنگی مسئولین ورزشی سندیکاها همچون جواد مسنا و جلالی ویکی از باشگاههای ورزشی، اقدام به تمرین دادن کارگران و افرادی که هوادار عضویت در تیم های ورزشی سندیکاهای کارگری بودند، نمود. تمرینات این تیم های کارگری در زمین های بایر اسلام شهر که با درایت حسین فکری تقسیم شده بود، انجام می پذیرفت و سپس در زمین چمن شماره ۱۲ استادپوم امجدیه ادامه می یافت. بازیکنان تیم ها با سازماندهی حسین فکری و دوستان به موقع در سرزمینهای خاکی اسلام شهر حاضر شده و توسط این مربیان هوادار طبقه کارگر تمرین داده می شدند. با گذشت زمان تیم ها آماده مسابقات فوتبال لیگ اول ماه مه شدند. این مسابقات، یکی از باشکوه ترین نمایشات شخصیت کارگری و روحیه ورزشکاری بود. در روز اول ماه مه پس از مسابقه نهایی که در حضور کارگران سندیکایی و ورزشکاران بنام و پیشکسوتان در عرصه ورزش انجام پذیرفت، به تیم برنده جوایزی توسط حسین فکری و جمعی از بزرگان ورزش ایران داده شد. آنچه مهم بود همبستگی کارگری و به نمایش گزاردن روحیه، شخصیت و انضباط کارگری بود.

* بعد از انتخابات هیات مدیره سندیکاها، یکی از اعضای هیات مدیره، مسوول ورزش سندیکا انتخاب می شد. به عنوان نمونه در دوره های مختلف می توان از آقایان عزت چمنی مسوول ورزش سندیکای خیاط قبل از انقلاب جواد مسنا ویوسف نوری مسوول ورزش سندیکای بافنده سوزنی بعد از انقلاب جلالی مسوول ورزش سندیکای کتابفروش ها نام برد.

برگزاری مستقل اول ماه مه در کارخانه

سال ۶۴ بود که برای اولین بار روز کارگر را در خانه ی یکی از همکاران برگزار کردیم. در آن زمان روز کارگر تعطیل نبود و روز کار بود. آن روزها برای اکثریت کارگران، هنوز ضرورت برگزاری مراسم بطور مستقل جا نیفتاده بود. به همین دلیل مجبور شدیم مراسم را فقط با شرکت تعداد محدودی از همکاران زن برگزار کنیم. مراسم به صورت بزم و پایکوبی برگزار شد. مشکل اول ما برای برگزاری مراسم این بود که اکثریت همکارانمان هیچ گونه آشنایی با این روز نداشتند و مشکل دوم این که آنها احساس خوبی نسبت به کارگر بودن خود نداشتند و از این که در نظام سلسله مراتب اجتماعی، جایگاهی فرودست داشتند، احساس حقارت می کردند. کارگر بودن یک بار ارزشی منفی، به خصوص در میان کارگران جوان زن داشت. هیچکس به کارگر بودن خود افتخار نمی کرد، بلکه خودشان را لعنت کرده و نفرین شده می دانستند و از این که از بی موقعیتی و بد حادثه به درون کارخانه پرتاب شده اند، متاسف بودند. متاسفانه هنوز هم نه تنها اقشار و طبقات دیگر، ارزشی برای کارگران قائل نمی شوند، بلکه خود ما نیز اهمیت جایگاه خود را نمی دانیم. در سالهای بعد مراسم را گسترش داده، هر سال تعداد بیشتری از همکاران مان را دعوت می کردیم و هر سال ضرورت برگزاری مراسم از سوی تعداد بیشتری از شرکت کننده های سالهای قبل پیگیری می شد. تا این که بالاخره تصمیم گرفتیم مراسم روز کارگر را در کارخانه برگزار کنیم. و از آن زمان هر ساله روز کارگر با پخش شیرینی در کارخانه و یادداشتن گل بر روی دستگاهها، جشن گرفته می شد. در سالهای بعد توانستیم مراسم را با حضور تعدادی از کارگران چند کارخانه برگزار کنیم تا از این طریق با تجربیات و تلاش های کارگری سایر هم سرنوشتان خود در کارخانه های دیگر آشنا شویم. برگزاری مراسم روز کارگر برای ما به صورت عادت هر ساله در آمده بود و ضرورت برگزاری این روز به صورت مستقل برای کارگران کارخانه ی ما جا افتاده بود. مراسمی که مهر خود کارگران بر روی آن بخورد و مستقل از هر گونه اعمال

نفوذ مدیریتی یا تشکل های وابسته باشد. ماسرکت کنندگان در مراسم ،برخلاف سالهای اول ،از کارگربودن خود نه احساس شرم وحقارت، بلکه احساس وجد وغرور می کردیم. ما طی آن سالها مراسم روز کارگر را به اشکال گوناگون برگزار کرده ایم. ولی وقتی به گذشته نگاه می کنیم، می بینم که یکی از مسایل مهمی که ما با آن مواجه بوده وهستیم، عدم اطلاع وآگاهی است که این خود را به اشکال گوناگون نشان می دهد. مثلا هر چند که در این چند سال گذشته، خواندن روزنامه ها، بیش از گذشته در میان ما کارگران رواج یافته است، اما هنوز هم رایج ترین روزنامه ها میان کارگران، روزنامه های ورزشی است. بخشی از این عدم آگاهی برمی گردد به عدم امکانات کارگران. اما بخشی از آن به خود کارگران برمی گردد وما نمی توانیم سهم خود را نادیده بگیریم. می توان گفت هنوز اکثریت کارگران، قانون کار را نمی دانند. ما هنوز چندان اطلاعی از وضعیت کارگران وتشکل های کارگری در کشورهای دیگر نداریم. طبیعی است که نتوانیم از تجربیات آنها استفاده کنیم. متاسفانه بسیاری هم که امکانات فرهنگی دارند، آن را در اختیار کارگران قرار نمی دهند. چرا عناصر عدالتخواه طبقات دیگر که دست اندر کار کارهای فرهنگی هستند، بخشی از تولیدات فرهنگی خود را به کارگران اختصاص نمی دهند؟

مریم محسنی

پلا کارت

کارگرهای به جان آمده از جور و ستم
ستم بهره کشان،
جمع گشتند و پس از شور
دست کشیدند از کار
خواسته گشت شعار، به پلاکارت نوشتند:
«هشت ساعت کار».

بهره کش دید و بلرزید از آن خشم
از آن کینه و نفرت، از آن چشم و از آن دست
دستان گره خورده و صفهای فشرده.
از پشت فرستنده پُر قدرت و با رعشه، به گفتار غُرید:
«برگردید، متفرق بشوید، گفتم که سرکار».
مزدور مسلح به صف ایستاده خبردار.
ارباب: «این بار دگر بار
گفتم که سر کار والا...»
بنمود نظر جایگه جوخه آتش.
فریاد بلند از دژ مستحکم زحمت:
«پلاکارت ببالا»

از بهر زنان مزد مساوی چو مردان و و و
چهره برافروخت ستمگر،: «آماده آتش
آتش»

تاق تاق تاق تاق تاق .
زخمی شد و افتاد
ندا داد: «بگیرید
پلاکارت نیفتد».

گرفتند رفیقان پُرشور، مصمم
تا دومی و سومی افتاد، گرفتند
چارمی و پنجمی و دهمی افتاد، گرفتند
افتاد هزاران برخواست میلیون
پلاکارت به منشور بدل شد
منشور عدالت پی آزادی و آسایش انسان
ستیز حق و ناحق چو پیکار شب و روز

گهی کُند و گهی تُند
بسرعت گهی آرام
چو امروز
چو فردا

چو دیروز چو آن روز.
(شهرک میرزا) کارگر فنی تراکتورسازی تبریز

قهرمانان گمنام جنبش کارگری ایران

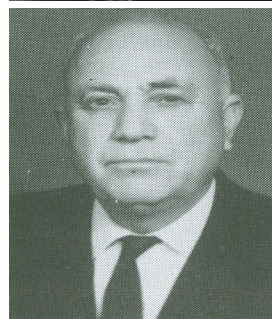
میرزا محمد آخوندزاده
رئیس اتحادیه حمалан بندرانزلی ۱۳۰۲

سیدجعفر پیشه وری
سردبیر اولین روزنامه اتحادیه های کارگری ایران
(حقیقت) ۱۳۰۱

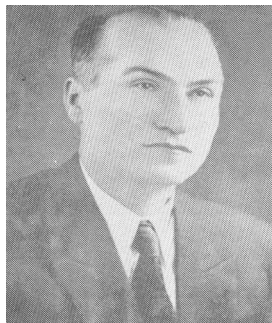
یوسف افتخاری کارگر صنعت نفت و از
رهبان اتحادیه کارگران صنعت نفت ۱۳۰۸

فرخی یزدی رئیس اتحادیه مستاجران تهران ۱۳۱۰

رضا روستا دبیر شورای متحده مرکزی کارگران
و زحمتکشان ایران ۱۳۲۴

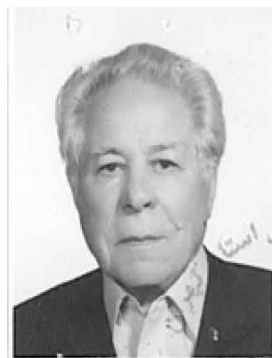
مهدی کیمرام کارگر کفاش از بنیان گزاران شورای
متحده مرکزی کارگران و زحمتکشان ایران ۱۳۲۴

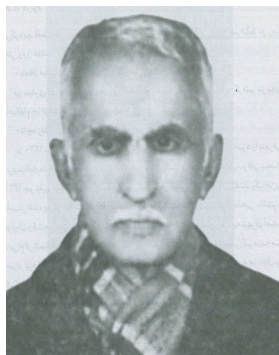
صمد حکیمی راننده لوکوموتیو و رییس اتحادیه
کارگران راه آهن سراسری ایران ۱۳۲۴

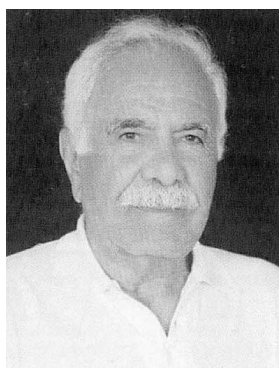
علی جعفری مرندی آهنگر و عضو هیات مدیره
اتحادیه کارگران معدن شمشک ۱۳۲۴

علی امید کارگر صنعت نفت و رهبر اعتصاب بزرگ
صنعت نفت در سالهای ۱۳۰۸ و ۱۳۲۵

عزت اله باقری کارگر بافنده و دبیر شورای متحده
کارگران و زحمتکشان اصفهان و اولین نماینده
اعزامی کارگران ایران به کنگره سندیکاها
کارگری جهان ۱۳۳۱

محمد کریمی گلدسته ای کشاورز مبارز و اولین
نماینده اعزامی اتحادیه های دهقانی ایران به
فستیوال پراگ ۱۳۳۲

وارطان سالاخانیان کارگر کفاش و عضو اتحادیه
کارگران کفاش ۱۳۳۲

کارت شناسایی کمک راننده صادق نیلچیان ۱۳۳۵

عکس دست جمعی هیات مدیره سندیکای کارگران شرکت واحد ۱۳۳۸/۱۲/۲۸
 از راست به چپ : غلامحسین نصیری کارگرمکانیک شرکت واحد ودبیر آینده سندیکای
 کارگران فلزکارمکانیک در دهه چهل ، محمد اسماعیلی ، سید حسین درکه ، یوسف
 ساروخانیان دبیر سندیکا، قاسم مستعلی ، محمد مهرعلی ، علی مخبریان نجات، عباس
 گودرزی، اسماعیل امام قلی زاده ، علیرضا فرهادی

جلیل انفرادی عضو هیات مدیره سندیکای
کارگران فلزکارمکانیک ۱۳۴۵

محمد علی گیلانی نژاد عضو فعال سندیکای
کارگران ساختمانی ونقاش ۱۳۴۵

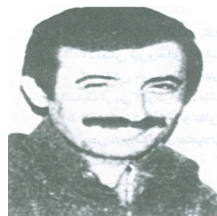
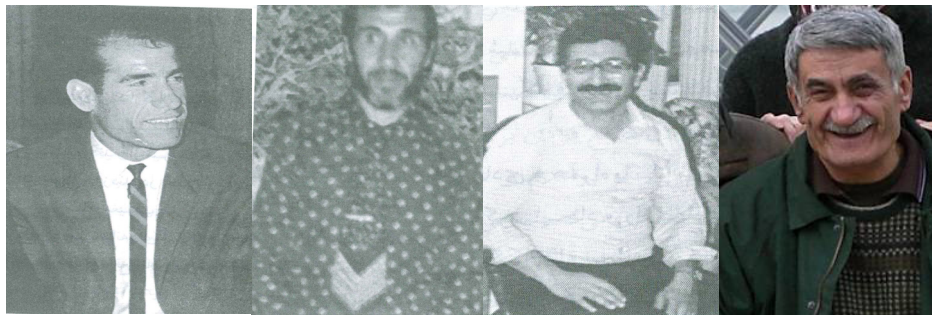

خسرو جهانشاهی عضو فعال سندیکای
کارگران نقاش ۱۳۵۰

خلیل پرن عضو فعال سندیکای
کارگران فلزکارمکانیک ۱۳۵۳

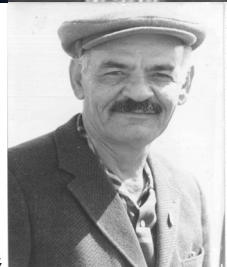

یداله خسروشاهی (کارگر پالایشگاه و رهبر
اعتصاب بزرگ صنعت نفت ۱۳۵۷)،
مصطفی آب کاشک، مصطفی ابرندی،
علی چهارمحالی، کریم ساعی از بنیان و
فعالین سندیکای کارگران پروژه ای و فصلی آبادان ۱۳۵۸

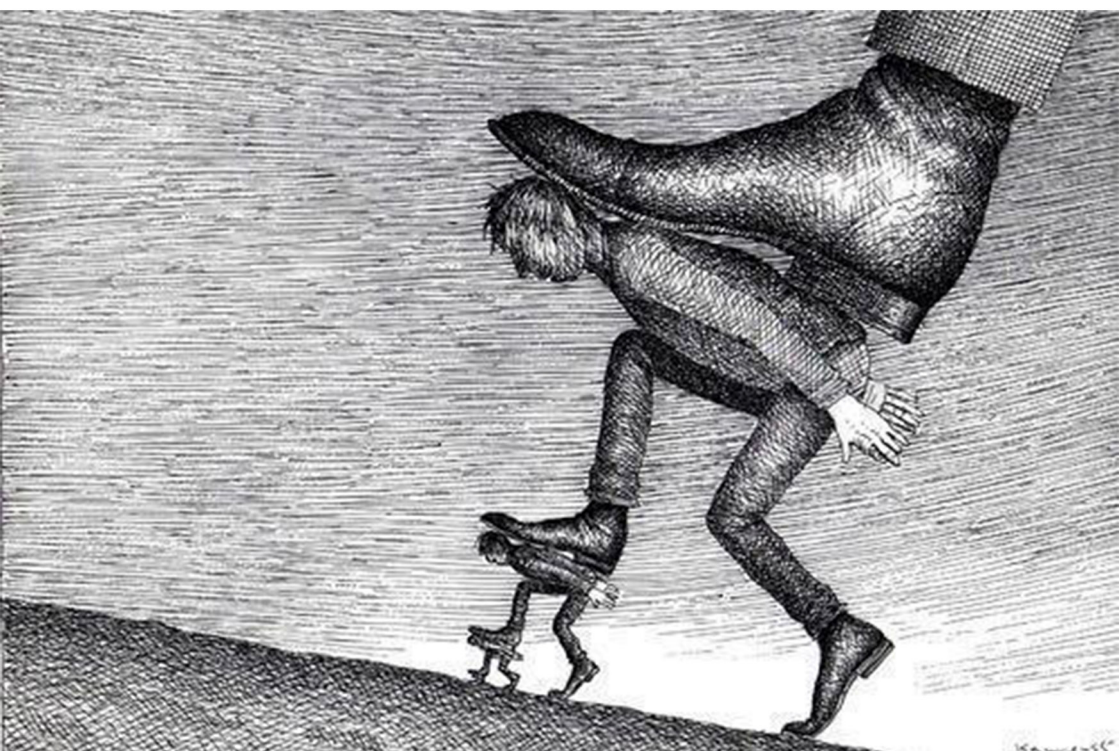

محمد فراهانی
عضو هیات مدیره سندیکای کارگران خیاط تهران ۱۳۶۲

علیرضا فرهادی و علی اکبر خبازها، دبیر
و رئیس هیات مدیره سندیکای کارگران
شرکت واحد اتوبوسرانی تهران ۱۳۶۲

هدایت اله معلم
عضو هیات مدیره سندیکای کارگران فلزکار مکانیک ۱۳۶۲

LONG
LIVE

MAY

International Workers' Day

زندہ باد اول ماه مه
روز جهانی کارگر

